Maja Hostnikar

ČAROVNICA OLI IN NJENO SRCE

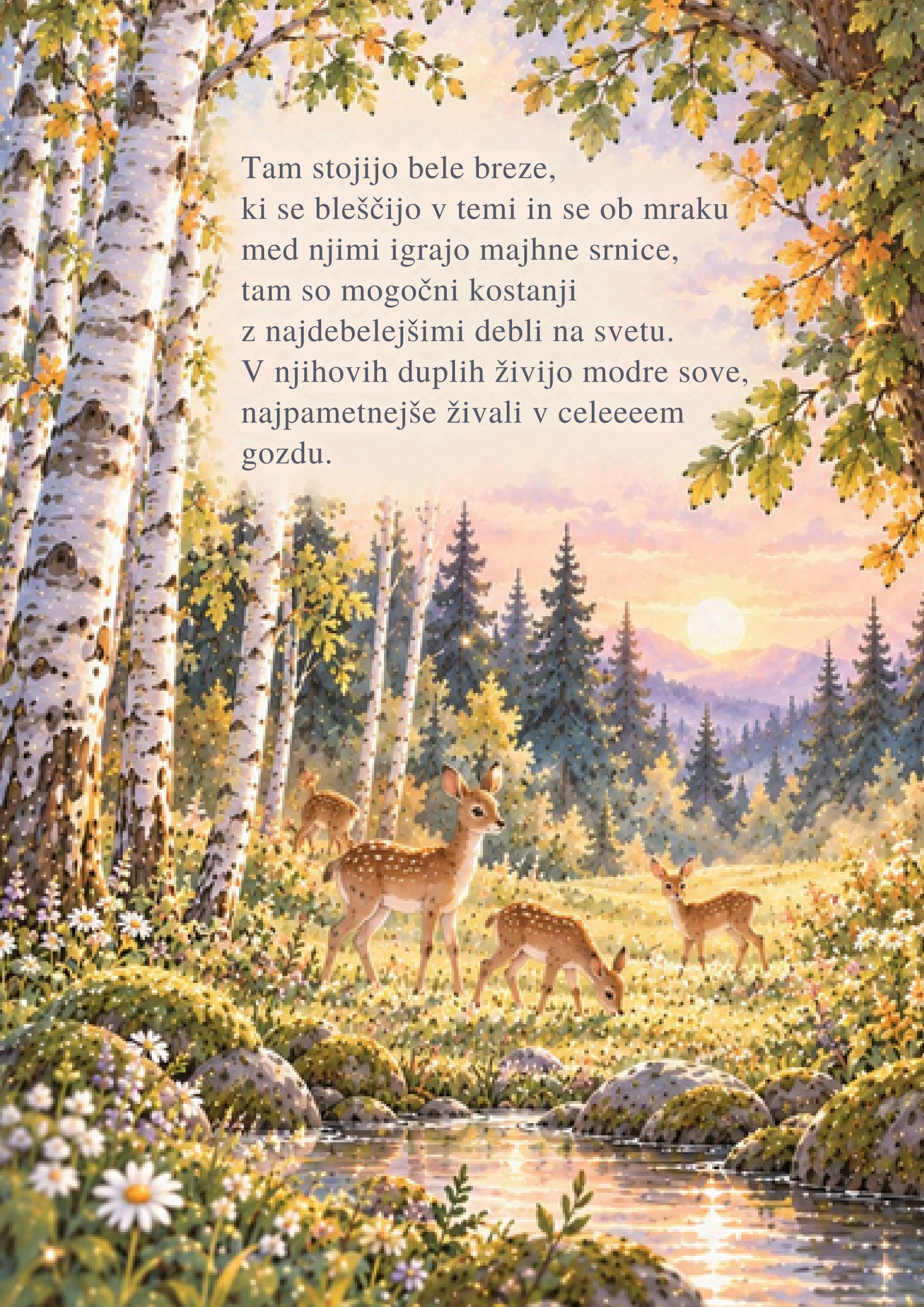

Lovrenc na Pohorju,
september 2026

Otroci... veste... veste tam,
kjer je jasa polna detelje in
modrih spominčic, veste...
tam raste gozd, v katerem
so sama velika drevesa,
na katerih rastejo samo listi...

Tam stojijo bele breze,
ki se bleščijo v temi in se ob mraku
med njimi igrajo majhne srnice,
tam so mogočni kostanji
z najdebelejšimi debli na svetu.
V njihovih duplih živijo modre sove,
najpametnejše živali v celeeeem
gozdu.

Ob kostanjih rastejo bukve,
tako pokončne in trdne,
da jih veter, ki se v jeseni
rad zaganja vanje, nikoli ne ukloni.

Na robu gozda rastejo lipe,
na njih poleti brenčijo čebele
in se pozneje jezijo na medvede,
ki se posladkajo z njihovim
medom.

In ko zjutraj obsijejo sončni žarki
rosne kaplje, ki rahlo spijo na
listkih, se vse zableščí... kot tisoč
drobnih zvezdic, kot tisoč drobnih
kresničk.

No, veste otroci in tam, prav tam v tem gozdu, pod čudovito visoko, vitko belo brezo, živi čarovnica Oli.

Čarovnica Oli ima oranžne kuštrave lase, nagajive male modre oči in prikupen nosek. Na glavi nosi čarovniški klobuk in zna skuhati najbolj sladke čarovniške napoje, s katerimi se lahko sladkajo vse gozdne živali.
Čarovnico Oli imajo namreč radi vsi prebivalci listnatega gozda in na klopci pred njeno majhno zeleno hiško, se radi odpočijejo od igranja in tekanja po njihovem gozdu.
Nekoč je zajec Tinč opazil, da je stresla v napoj mlete lešnike in gozdne jagode, lisička Tara pa je bila prepričana, da ima čarovnica Oli čisto posebne čarovniške

praške, ki jih daje v napoje,
da so tako slastni.

A čarovnica Oli ni imela nobenih praškov, nobenih posebnih čarovniških besed ali urokov. Imela je samo veliiikoooo zlatooo srce, ki ji je pomagalo, da je naredila najboljše napoje za svoje prijatelje. A veste kaj, otroci... Oli je bila vesela, nasmejana in srečna čarovnica... a to njeno veliko, zlato srce je pelo samo žalostne pesmi. Oli se je znala zamotiti, kuhala je veliko čarovniških napojev in pekla čarovniške pite za svoje gozdne prijatelje, vedno je bil kdo na obisku pri njej... a vendar je v srčku čutila, da nekaj, nekaj ji manjka. Da je nekaj, kar bi morala poiskati, nekaj... da bi bilo njeno srce popolno in da bi lahko igralo vesele pesmi.

A kaj bi to bilo? Ali kaj veste otroci?
Kaj je manjkalo srčku naše čarovnice Oli,
da bi lahko igralo vesele pesmi? Tudi Oli ni
vedela... Vedno, ko je sedela na večer pred
svojo hiško v ljubkem zelenem gugalniku in
zrla v nebo, kjer je iskala oblike svojih gozdnih
prijateljev v zvezdah, je slišala, da njeno srce
poje žalostne in tihe pesmi. Njeni prijatelji so
jo velikokrat povabili k igri z njimi. Najbolj
jim je bilo všeč, ker se je tako glasno smejala.
Poznala je toliko šal in vedno je bila zabavna.
Rada je plesala in pela in se lovila... rada se je
igrala z njimi.

Če si ob sedmem kostanju ob glavni potki zavil levo in potem pri stari bukvi še enkrat levo, si našel brlog družine Ber - to je bila medvedja družina.
Oče medved Ber, mama Berka in trije otroci, Berica, Beran in Berun.
Ti medvedi so ves čas plesali. Ko niso plesali, so se sladkali in ko se niso sladkali so spali .. in potem spet plesali.

Oli je tudi rada plesala, a kaj ko jo je, ojooj, medvedja družina skoraj vedno potacala. Bila je majhna in drobna čarovnica, medvedi pa veliki, kosmati, z velikimi trebuščki in še večjimi šapami. Sploh niso opazili, da so jo pohodili.In tako, se je njihova skupna igra s plesom hitro končala.

Pa saj je Oli imela še veverici.
Imela je dve prijateljici -
veverico Katjuško in veverico Sarito.
To sta bili najbolj urni in spretni
živali v celem listnatem gozdu.
Imeli sta toliko energije, da sta
lahko tekali sem in tja in tja in sem
in gor in dol in spet gor ...
celi dan in kadar je sijala polna luna
in je bilo v listnatem gozdu dovolj
svetlobe, sta tekali še ponoči.

Oli se je z njima rada igrala.
Najraje so imele igro ujemi lešnik.

In bilo je res zabavno, dokler
Sarita in Katjuška nista igre ponesli
na vrh najvišje bukve.

Pozabili sta, da čarovnica Oli
ne zna plezati po drevesih...
in igra se je za našo čarovnico
končala.

Ampak nič hudega, v listnatem gozdu je bil tudi majhen ribnik. Na njegovi gladini so cveteli čudoviti beli lokvanji, med katerimi so se lovili kačji pastirji in včasih pisani metulji, ki so prileteli z jase modrih spominčic.

Prav v tem ribniku so živele tri družine žabic - bilo je res velikooo žabjih otrok, Oli si sploh ni mogla zapomniti vseh imen, še prešteti jih ni znala ... poznala je le imena treh žabonov s katerimi se je veliko igrala. Bili so Žan in Tajč in Luk. Ti trije žaboni so imeli tisoooč idej za igre v poskokih. Oli je z njimi skakala. Nič hudega, če ni zmogla skočiti čez vsak štor v gozdu ali na vse glavice gob, vseeno so se skupaj neskončno zabavali.

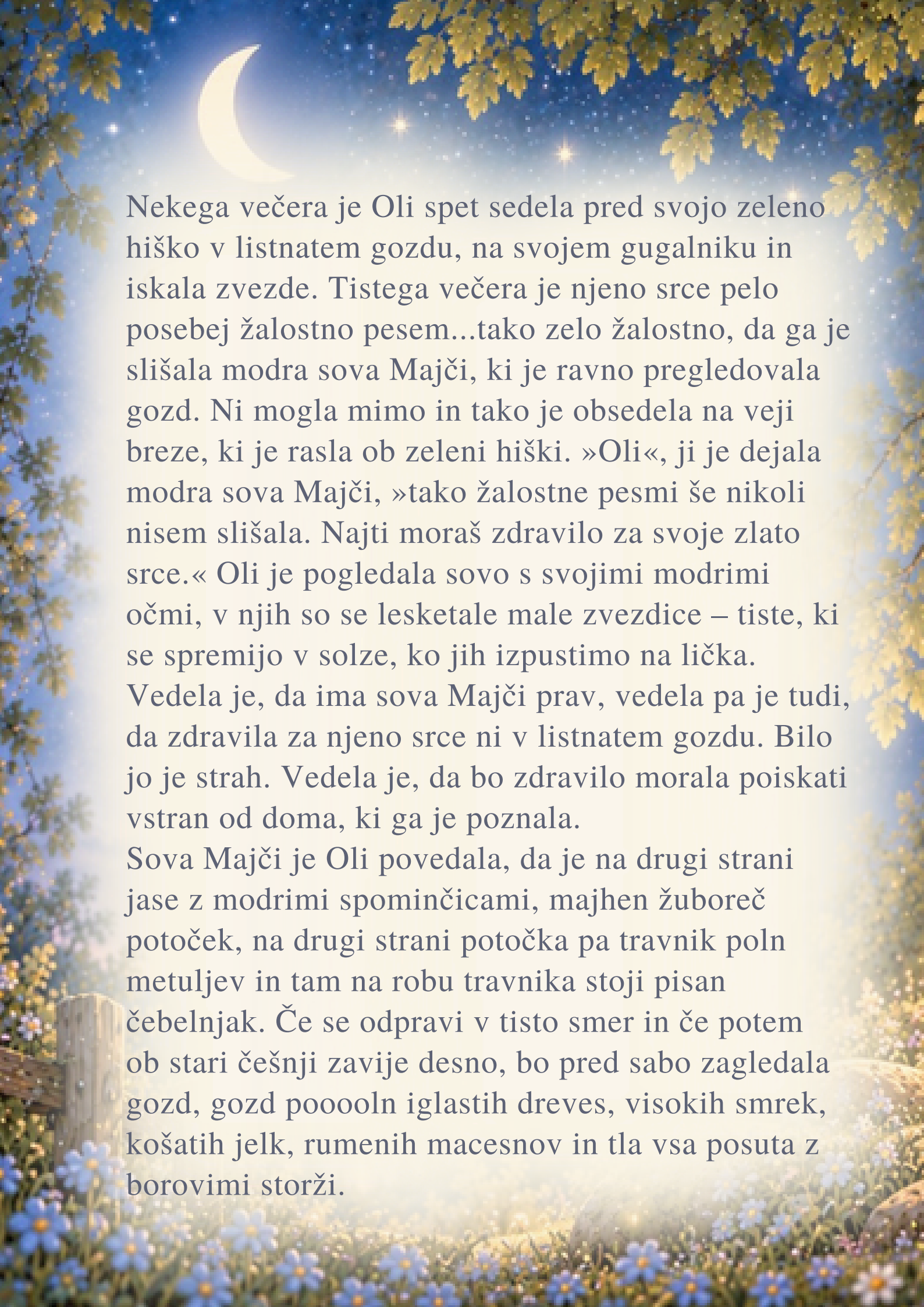

Kmalu pa so njeni trije žaboni med igro pozabili, da Oli lahko skače samo po tleh v gozdu. Nekoč jim je sledila v poskokih, skočila na lokvanj in *čoooof*.

Za lokvanj je bila pretežka in prevelika in igra se je končala... z mokro čarovnico Oli.

Tako je Oli živela v listnatem gozdu vedno lepo, zabavno, obdana z živalskimi prijatelji... a njen velik zlat srček vseeno ni pel veselih pesmi... nekaj mu je manjkalo to je vedela, to je čutila... a vendar, kaj?

Nekega večera je Oli spet sedela pred svojo zeleno hiško v listnatem gozdu, na svojem gugalniku in iskala zvezde. Tistega večera je njeno srce pelo posebej žalostno pesem...tako zelo žalostno, da ga je slišala modra sova Majči, ki je ravno pregledovala gozd. Ni mogla mimo in tako je obsedela na veji breze, ki je rasla ob zeleni hiški. »Oli«, ji je dejala modra sova Majči, »tako žalostne pesmi še nikoli nisem slišala. Najti moraš zdravilo za svoje zlato srce.« Oli je pogledala sovo s svojimi modrimi očmi, v njih so se lesketale male zvezdice – tiste, ki se spremijo v solze, ko jih izpustimo na lička.
Vedela je, da ima sova Majči prav, vedela pa je tudi, da zdravila za njeno srce ni v listnatem gozdu. Bilo jo je strah. Vedela je, da bo zdravilo morala poiskati vstran od doma, ki ga je poznala.
Sova Majči je Oli povedala, da je na drugi strani jase z modrimi spominčicami, majhen žuboreč potoček, na drugi strani potočka pa travnik poln metuljev in tam na robu travnika stoji pisan čebelnjak. Če se odpravi v tisto smer in če potem ob stari češnji zavije desno, bo pred sabo zagledala gozd, gozd pooooln iglastih dreves, visokih smrek, košatih jelk, rumenih macesnov in tla vsa posuta z borovimi storži.

Morda pa v tistem gozdu
najdeš zdravilo za svoje srce, Oli.

Oli je vedela, da je sova Majči najpametnejša žival v gozdu in da jo mora poslušati, čeprav ji njen nasvet ni bil najljubši.

Naslednje jutro, ko je sonce spet obsijalo kapljice na listih v njenem gozdu, je čarovnica Oli vzela svojo oranžno torbico, si jo dala čez ramo in se odpravila na pot.

Vse do roba listnatega gozda so jo spremljali njeni prijatelji in ji tam, kjer začnejo rasti spominčice pomahali v slovo.
Oli je pogumno odšla po poti, ki jo je opisala sova.
Na poti je prečkala potoček, se poigrala z metulji in nato našla čebelnjak in staro češnjo. Zavila je desno in pred njo se je odprla pot... bila je drugačna od tiste v njenem gozdu a zanimiva in polna novih stvari.

Ko je že nekaj časa hodila po gozdu, je utrujena sedla na krivi bor, ki je rasel skoraj po tleh. Iz svoje oranžne torbice je vzela zelen napoj, ki si ga je pripravila doma.
Okoli nje so žvrgoleli ptički, slišala je, kako šumi slap nekje od daleč iiiin slišala je še nekaj... nekaj...dobro je prisluhnila. Slišala je smeh in pesem. Nekaj časa je poslušala, potem pa se je odpravila v smer od koder se je slišalo glasno veselje.

Prišla je na jaso, na sredini katere je stal velik štor stare jelke. Na njem so rasle gobe in nekaj praproti. A to ni bilo tisto kar je pritegnilo njeno pozornost. Okoli štora so plesale tri, tri prav takšne čarovnice, kot je bila ona sama. Čarovnica Anica, ki je bila malo večja od nje, čarovnica Lili, ki je bila najbolj spretna pri plesu in čarovnica Inči, ki je bila najglasnejša. Naša čarovnica Oli se je sprva prestrašila. Bala se je, da jim ne bo všeč, da je kar tako prišla v njihov gozd in jih zmotila.

In ko je že skoraj pobegnila, so jo čarovnice opazile in jo povabile k sebi.
Ves strah je izginil.
Z njimi je plesala in se smejala, povedala jim je svojo zgodbo, zakaj je prišla in kaj išče.
Čarovnice so se pogledale in se nasmehnile.
Ničesar niso rekle a dobro so vedele, da je čarovnica Oli prispela na svoj cilj.

Toliko so imele povedati druga drugi, da sploh niso opazile, da se je spustila noč in v iglastem gozdu je noč temnejša kot v listnatem, zato so se hitro odpravile k njihovi hiški. Bila je oranžna hiška nedaleč vstran od jase s velikim štorom. Tri čarovnice so Oli pripravile večerjo in pozno v noč so si pripovedovale čarovniške zgodbe.

Nato so se utrujene odpravile v postelje, tudi Oli so pripravile njeno. In ko je Oli takole ležala, zrla skozi majhno okroglo okno in opazovala senco smrekove veje, ki se je nežno zibala v poznem jesenskem vetru, ni mogla zaspati. Pa veste zakaj ne, otroci? Ker je njeno srce igralo najbolj veselo pesem, kar si jo lahko predstavljate. Njeno veliko zlato srce je bilo sedaj popolno.

Oli je vedela, da je našla zdravilo – našla je svoj pravi gozd, svoj dom in svoje čarovnice. In njeno srce bo še vseh njenih tisoč let igralo samo vesele pesmi.

Dragi otroci...
Če se kdaj zgodi, da bo tudi vaš srček,
kot je bil srček naše Oli... se nikar ne ustrašite...
vedno obstaja zdravilo zanj, le pogumno ga morate
poiskati... na pravem mestu, med pravimi prijatelji.
Konec.